

Uusia kirjoja.

Kustantaja: Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike.

Suomen Kansallishaltia,

kirj. Pekka Ervast, hinta 1: —, sid 2: —.

Niinkuin numeroilla on useampia, ainakin kahtalainen merkitys, n. s. oma ja paikallinen arvonsa, jonka määrää niiden suhde toisiin numeroihin, samoin on ihmiselläkin oma arvonsa ja toiseksi sen kansan kansalaisarvo jonka keskellä hän elää. Ja niinkuin numerot voivat muuttua arvoltansa sen aseman vuoksi mikä niillä on yhteisissä tai erityisissä luvuissa, samoin voi olla ihmisenkin laita. Katsotaanpa esim. kahden kansan jäsentä heidän matkustaessaan ulkomailla. Oletetaan että esim. Ranskassa matkustaa englantilainen ja vaikkapa persialainen matkustaja. Oletetaan, että ranskalainen poliisi heidät vangitsee ja markustajat saavat kärsiä syyttömästi. Silloin on englantalaisella paljon suupempi mahdollisuus saada hyvitystä sen perusteella, että Englannin kansa kykenee paremmin kuin Persian kansa suojelemaan yksilöittensä etuja. On siis ikäänkuin ihmisellä olisi suurempi matemaattinen arvo ollessaan englantilainen kuin hänellä on, jos hän olisi esim. persialainen.

Tässä on arvon määrääjänä ulkonainen voima. Tällainen ulkonainen voima voi olla erottamassa samankin kansan jäseniä eri arvoluokkiin. Suurien pääomien omistaja saa suurempaa huomiota osakseen kuin sellainen, jolla ei olle pääomia. Mutta on myös muutakin kuin tämä ihmisen ympärille koottu fyysillinen

tavarajoukko, joka määrää hänen arvonsa. Ei esim. Elias Lönnrot ole saanut arvoansa sillä, että hän olisi kyennyt paljon *ottamaan*, vaan on hänen arvonsa johtunut siitä, että hän kykeni paljon *antamaan*.

Tässä ulkonaisessa ja sisäisessä arvossa on vielä se erotus, että ulkonainen pääoma palkitsee omistajansa *nykyisyydessä*, jotavastoin henkiset arvot palkitsevat tekijänsä *tulevaisuudessa*. Ja tässäkin on vielä eri asteita: vähemmän henkinen työ saa palkkansa lähemmässä tulevaisuudessa, suurempi henkinen työ vaikuttaa kauemmin ja saa palkkansa kaukaisemmassa tulevaisuudessa. Niinpä joku taiteilija voi olla suuressa arvossa omalla ajallansa, mutta sitten hänen suuruutensa unohtuu. Toinen taas saa osakseen pilkkaa ja välinpitämättömyyttä eläessään, mutta hänen arvonsa ja maineensa nousee ajan kuluessa. Ja jos on oikein suuri henkisen työn tekijä, niinkuin esim. Kristus, on hänen osansa melkein aina pilkka ja vaino, mutta tulevaisuudessa on hänen maineensa ja vaikutuksensa sitä suurempi. Ja ihmiset ovat vieläkin yleensä sillä asteella, että he tahtovat palkkansa „ennen auringon laskua”; siksi he niin hermostuttavalla kiihkolla keräävät ympärillensä maallisia, ohimeneviä arvoja, eivätkä jaksakaan tehdä työtä tulevaisuutta varten.

Kuitenkin voimme ajatella ihmiskunnan kehityksen lain pakosta kulkevan siihen suuntaan, että ihmiskunnan yhä useammat yksilöt alkavat työskennellä henkisten arvojen vuoksi. Ja ne harvat tai monet yksilöt jotka elävät tai ovat eläneet henkistä elämää, keräilemättä itselleen ohimeneviä aarteita, he ovat näyttäneet toisille yksilöille, kuinka ihminen voi työskennellä ja elää muustakin kuin leivästä. He antavat omalla eletyllä

elämällänsä tässä asiassa esimerkin ja todistuksen nuoremmille sieluille, jotta hekin uskaltaisivat pyrkiä kulkemaan noiden suurten raivaamaa tietä.

Näin yksilöt auttavat toisia yksilöitä työllänsä, esimerkillänsä. Mutta jos ajattelemme ihmiskuntaa kokonaisuudessaan, niin ymmärrämme, ettei sen eteenpäinmenossa riitä yksilöiden edistys, vaan on kehitys ulotettava kaikkialle, yhteiskuntaan, kansakuntaan, valtioon. Kun nyt yksilö seisoo elämäkysymyksensä edessä, ja alkaa ymmärtää elämän todellisuuksia, ja harkitsee lähtöänsä työskentelemään sen tien vaatimusten mukaan, jolla ei ole hetkellisesti ja näennäisesti mitään tarjottavana, silloin ovat nuo edellätäviäyksilöt hänelle rohkaisuna, voiman antajana. Mutta missä on nyt se kansa joka antaisi tuollaisen esimerkin toisille kansoille? Jos katselemme Europan kansoja, huomaamme niiden kaikkien olevan asestettuina ihan äärimmäisyyksiin saakka. Ne ovat menettäneet kaiken uskonsa henkisiin pääomiin ja luottavat yksinomaan ulkoiseen aseelliseen voimaan.

Ja kuitenkin, jos rotumme mieliä päästä eteenpäin kansoina eikä vain yksilöinä, täytyy joskus esiintyä jonkin kansan, joka rakentaa olemassaolonsa henkisten voimien kalliolle, ja olla tässä suhteessa esikoisena, huutavanaäänenä kansojen joukossa, niin kuin jonkut yksilöt ovat yksilöiden joukossa. Mutta, niinkuin sanottu, sellaista kansaa emme löydä, emme ainakaan Europasta.

Kun me suomalaiset ajattelemme tätä asiaa, silloin me lähinnä käännämme katseemme omaan kansaamme. Mikähän tehtävä meidän kansallamme oikeastaan mahtamee olla?

Tahtoisimmeko mekin valloittaa maita ja mantereita, tahtoisimmeko mekin ulkonaista suuruutta? Mitenkä lienee.

Suomen kansan asema on monessa suhteessa merkillinen ja poikkeuksellinen. Se on ainoa Europan kansoista, jolta kohtalo on ottanut velvollisuuden tai oikeuden kantaa aseita. Tämä kansa ei ole oikeastaan koskaankaan luottanut aseiden voimaan; hengen voimaan, sanan voimaan on se luottanut jo hämärässä muinaisuudessa. Kun muiden kansojen muinaistarut ylistävät miekankalskuttajiaan, ylistävät suomalaiset suuria tietäjiään, Väinämöistään, Ilmaristaan j. n. e. Ja vaikka kansamme myöhemmässä historiassaan on käynyt sotiakin, on se silloin toiminut toisten kansojen asioilla; omasta puolestaan ei se koskaan ole pyrkinyt aseellisiin valloituksiin. Omissa asioissaan on se aina luottanut siveellisiin voimiin, hengen mahtiin. Aivan viimeisin historiamme ja sen huippukohta, suurlakko, todistavat voimakkaasti samaan suuntaan.

Olisikohan kohtalo antanut Suomen kansalle jonkun erityisen tehtävän kansojen joukossa? Olisikohan sen tyynen, mietiskelevän kansallishengen tehtäväksi jätetty henkisten, siveellisten arvoen soveltaminen yhteiskunnalliseen elämään ja kansallisen oleassaolonsa rakentaminen näiden voimien kalliolle? Siltä näyttää; kaikki merkit viittaavat siihen.

Me Suomen kansa olemme viime vuosina kansana paljon tehneet, paljon puhuneet ja kirjottaneet kansallisesta asiastamme. Mutta olemmeko koettameet tehdä itsellemme selväksi, mitä varten tahtoisimme kansana elää? Nähtävästi emme. Mutta ilman jotakin tehtävää emme voi toivoa voivamme ajanpitkään elää kansana kansakuntien joukossa. Ja mahdollisesti meillä nyt on

koetusaika, käännekohta: elämä tai kuolema. Mahdollisesti meillä nyt on se aika josta vanha väinämöinen ennusti:

Annappas ajan kulua,
Päivän mennä, toisen tulla,
Taas minua tarvitahan,
Katsotahan, kaivatahan,
Uuen sammon saattajaksi,
Uuen soiton suorijaksi...

Ehkä se on Hänen äänensä, joka puhuu tuossa kooltansa pienessä kirjassa „Suomen Kansallishaltia". Sen ensi lehdelle onkin painettu edellä toistetut väinämöisen sanat. En aijo ruveta tätä kirjaa erityisemmin selostelemaan. Kuitenkin voin mainita, että kun sen tekijä esitelmöi „Suomen deevan tehtävästä“ Europan teosofisessa kongressissa Tukholmassa viime kesänä, herätti se paljon huomiota sen voiman ja syvällisen kansallishengen tuntemisen vuoksi mikä esitelmässä esiintyi. Ja eri maiden teosofisissa lehdissä puhuttiin kunnioituksella ja ihailulla tästä esitelmästä ja sen esittäjästä. Sitten teosofisilla kesäkursseilla Oulunkylässä viime kesänä piti Pekka Ervast taas pari esitelmää samasta aineesta. Ja ne, joilla oli onni olla mukana, tietävät kertoa, mikä voimakas tenhoava vaikutus niillä oli. Nämä esitelmät esiintyvän nyt kirjan muodossa, johon on lisäksi otettu muutamia saman tekijän varhaisempia, Suomen kansan kohtaloa koskevia kirjoituksia, sekä vielä muutamia mielenkiintoisia ja valaisevia vastauksia, joita tekijä on eri tilaisuuksissa antanut

hänelle esitettyihin kysymyksiin Suomen kansan kohtalosta ja tulevaisuudesta.

Kirjasta tulvaa lämmin, rakastava henki, ja tuntuu kuin Suomen kansan kohtalo lepäisi raskaana tekijän sydämellä, niin raskaana ja velvoittavana, että hän toivoisi voivansa puhua enkelien kielellä. Ja sen hän tekeekin, vaikkakin hän puhuu todellisen tietäjän varovaisuudella, joka varoo „heittävästä päärryjä sikain eteen”, joka tuntee olevansa vastuunalainen jokaisesta lausumastaan sanasta.

Ja lopuksi: Jokainen, jolle kansansa kohtalo on jonkin arvoimen, jokainen joka joskus on vaivautunut vaaliurnien ääreen punaista piiruaan vetämään, jokainen joka on jotakin tehnyt Suomen kansan hyväksi hän on oikeutettu hankkimaan tämän kirjan joulupöydällensä. Ja Suomen Kansallishaltia varmaan ilostuisi raskaassa työssään jos hän, joulutonttuna kulkiessaan, näkisi Suomen kansallisperheen jäsenet jouluiltana kokoontuneina tämän hänen lahjansa ympärille keskustelemaan, tämän lahjan, jonka Suomen kansa etsimisellään, kärsimisellään on häneltä esille puristanut.

Jospa Suomen kansa jaksaisi kuulla tietäjänsä ääntä ettei siitäkään joskus pitäisi sanoa: „te hylkäsitte kaikki jotka teidän luoksenne lähetetyt olivat”. Meistä itsestä viime kädessä riippuu, tuleeko korkeamman maailmanjärjestyksen valtaistuimen edessä lopullisesti vahvistetuksi Aleksanteri I:n päätös: „Suomi on korotettu kansaksi kansakuntien joukkoon”.

J. R. H.

Turun Sanomat, Perjantai joulukuun 5. 1913, s. 6.